

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

“... megfeszítettett; föltámadott...”

Márk 16:6.

Ha bűneink szomorítanak és szívünk kételkedni akar abban, hogy Isten irgalmas hozzánk és szeret bennünket, akkor legyünk tudatában annak, hogy Isten nem ellenségünk, amiért is nem szabad Tőle félnünk, hanem szeret minket. Mert egyszülött Fiát adta értünk a halálba s ezért bizony vigasztalódhatunk irgalmával és segedelmével. Igen, mondd, igaz, hogy Isten a halálba adta értem egyszülött Fiát, de hány-szor tettem magamat bűneim által méltatlanná erre az Ő kegyelmére! Azért bár annakelőtte szeretett engemet az Isten az Ő Fiának a halála miatt, most azonban a bűneim miatt ellenségemmé lett. Isten őrizzen, mondja Pál apostol, hogy ilyen gondolatok megtévesszenek, hanem inkább *kapaszkodj bele ebbe a vigaszba: Krisztus meghalt értetted*, amikor még bűnös voltál. Ezt jól jegyezd meg!...

... Bármilyen szemmel nézzed is a bűnöket, ha nem úgy tekintesz azokra, mint amelyek Krisztusra vettettek és amelyek Krisztus a maga lába alá tiport, azután pedig néked elengedettek, úgy csak félelmet, rettegést és romlást hoznak. Azért fogadd el s légy bizonyos afelől, hogy Krisztus a halálokat és a bűneidet nagypénteken magára vette, majd husvétkor ismét eléd áll s jónapot kívánva így szól: Nézz rám! Hol maradnak a bűneid? Itt már nem látsz bűnt, mind eltűntek, miért félnél még tőlük? Ilyenmódon ajándékozott a feltámadás műve nékem, néked és minden krisztushívó embernek. Ha nem élek veled, nagyon nagy jogtalanságot követek el az én Urammal a Krisztussal szemben, azáltal tudniillik, hogy győzelmét és diadalát kihalászatlanul hagyom. *Győzelme ne legyen télen és haszontalan győzelem, valóban sokat akar vele elérni*, azt, hogy minden kísértések, bűnök és rettegések közepette ne lássak mást, csak Krisztus örömteljes feltámadását.

Luther.

A három kereszt.

Egy barátommal, aki nem tudott hinni az Úr Jézusban, beszélgettünk az Úr dolgairól. »János« — kérdeztem tőle, »hány kereszt volt Golgotán?« »Három«, — felelte meglepetten a kérdésre. »És tudod, hogy mi a története ennek a három keresztnek?« »Azt gondolom, de még sohasem gondolkoztam rajta« — felelte zavartan. »Figyelj ide, elmondom« — válaszoltam. »Méne az úgynevezett Koponya helyére, amelyet héberül Golgotának hívnak: ahol megfeszíték Őt, és Ővele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust.« Ez a rövid történet és most következik a magyarázat. »A középső keresztben Jézus függött, Istennek szent Fia. *Őbenne* nem volt bűn, de *rajta* volt bűn és ezért kellett keresztre feszíttetnie. Tőle balra volt a káromló gonosztevő; benne is és rajta is volt bűn és meghalt minden reménység nélkül. Mert a bűn, a kárhozatba visz. — Jobboldalt volt a bűnbánó gonosztevő. Mint a másiknál, *benne* is volt bűn, de még utolsó percben szemeit Jézusra függesztette és ugyanabban a pillanatban teljes bizalommal fordult Hozzá. Meglátta bűneit és tudta, hogy halált érdemel, de bizott abban, hogy Jézus megmentheti az örök haláltól. Elfogadta Őt Megváltójának. Isten az ő bűnét az Úr Jézusra vetette és akkor már nem volt rajta bűn, mert Jézus hordozta helyette. »Aki a mi bűneinket magavitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk.« I. Pét. 2:24. »Az Úr nem a maga bűnét, hanem a mienket hordozta. Ha bűnösök vagyunk is, nincs rajtunk a bűn átka. Csak amíg megtagadjuk az Úr Jézust, van bennünk

is és rajtunk is a bűn terhe.« — Amikor ezt elmondtam, barátom előtt világozó lett minden és elfogadta az Urat mint Megváltóját.

A golgotai Kereszt kettéválasztja az embereket. Egyik oldalán vannak azok, akikben még bennük van a bűn és rájuk nehezedik annak súlya. A másik oldalán vannak azok, akikben még van ugyan bűn, de már nem nyögnek a bűn súlya alatt. A Kereszt melyik oldalán állsz? Meg vagy mentve vagy elveszett vagy? Nem akarsz a Keresztnek arra az oldalára állani, ahol a második lator függött? Az egyik oldalán el fogsz veszni. Elveszni örökre! A másik oldalon megmenekülsz örökre — bűnből, halálból és pokolból. Ide, erre az oldalra állj!

Urunk Keresztje.

Woike Frigyes.

Hadd nézzek bú- s örömben
Keresztedre, Uram!
S Kereszteddal szívemben
Hadd járjam itt útam.

Kínál bár pompa- s fénnel
A föld és a világ,
Kereszteddal nem ér fel,
Bármennyi kincset ad.

Ha fáraszt tán a lárma,
Kereszted nyughelyem,
Ott szívem béke várja,
S egyéb mi kell nekem?

S ha lelkem félve reszket,
Ha a halál közel,
Mégvigasztal Kereszted,
S az ég felé emel.

Ford.: Vargha Gyuláné.

„Ki így hal: él az, él!”

»Oh fő, vérző sebekkel
Meggyötrött, megrakott!
Fő, szűrő tövisekkel
Megkoronáztatott!
Oh fő, előbb oly ékes,
Most olyan megvetett:
Végy tőlem, óh szentséges,
Hálát s dicséretet!«

A XII. században szerezte Clairveauxi Bernát ezt a gyönyörű bőjti éneket, melyet a XVII. században Gerhardt Pál énekköltőnk átdolgozott. Sokak élete számára jelentett már áldást, különösen a két utolsó versszaká. 1798-ban Schwarz Keresztély misszionárius, aki 50 éven keresztül hűségesen és sok áldással szolgált Malabár partvidékén, halálos ágyán feküdt. Feketéi ágya köré gyűltek s kérésére elénekelték ennek az éneknek az utolsó versszakát:

»Midőn eljő halálom,
Vigasztalóm te légy;
Előttem képed álljon,
Amint halálra mégy.
Míg csak egyet lehellek,
Szívem benned remél,
Hitemmel átölellek,
Ki így hal: él az, él!«

A misszionárius velük énekelt s az utolsó akkord alatt meghalt azoknak a karjai között, akiket önfeláldozó szolgálata által Istenhez segített.

1827 február 21-én Istennek egy másik szolgálója feküdt halálos ágyon. Barátai vigasztalására énekelni kezdték Gerhardt Pál gyönyörű énekét. Amikor ideértek: »Ki így hal: él az, él!« — Isten szolgálója békével mehetett be Ura örömébe.

I. Vilmos Frigyes király kívánsága az volt, hogy temetése alkalomával ezt az éneket játsszák. És I. Vilmos császárt haláltusájában szintén ez az ének vigasztalta.

Megmentve.

Csendes vasárnap délután volt. A kórteremben egyik-másik beteg ágya körül csoportosultak a fentjáró betegek s beszélgettek. Hirtelen kinyílt a nagy szárnyasajtó s mindenkinek a figyelme a belépő új beteg felé irányult. »Milyen fiatal!« »És milyen sápadt szegény!« Nem sok idő múlva ott feküdt az új beteg a friss, tiszta ágyon.

Alig 17 éves artistaleány volt. Lényében volt valami vonzó s a többi beteg mind szerette. Hamarosan a kórterem kedvence lett. »Milyen szép itt minden!« — mondta az ápolótestvérnek. »Édesanyám helyet anyát adott a jó Isten, hogy legalább most, betegségem alatt ne érezzem úgy a hiányát. Sokat szenvedtem, amióta ő meghalt. 9 éves koromban mostohaanyám egy vándorcirkusz tulajdonosának adott oda, hogy megszabaduljon tőlem. S most, testem-lelkem tönkremenve, kitettek az utcára, hiszen betegen nem használhat a gazdám.«

Szíve egyre jobban kitárult a testvér előtt. Azonban minden gondos ápolás dacára napról-napra gyengébb lett. S amint erőtlenedett a beteg, fáradt test, úgy kapott erőre, jutott világosságról-világosságra a sokat szenvedett lélek. Egyik vasárnap este megkérte a testvért, hogy imádkozzék vele. »Uram Jézus, a Te szent véred mossa tisztára az én lelkemet. Ne nézd eltékozolt életemet, hallgasd meg imámat és fogadd Magadhoz megtérő, bűnös gyermekedet!«

Hangja elcsuklott s lelke messzeszállt az égi honba, ahol a Megváltó már elkészítette számára a hófehér, menyegzői ruhát.

A kórteremben csend lett s a testvér, szívében mélyen megrendülve, mondta rá az áment.

K. J. d. p. t.

»Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó és az Élő; pedig halott valék, és imé élek örökkön örökké ámen.« Jel. 1:17, 18.

Mint Péter ...

Várlak ... várlak. Mesterem, várlak.
Mikor jelensz meg énnekem?
Nem úgy mint Magdaléna várt.
Nem bolyongok temetőkerteken
és nem keresem halott testedet.
Mint élő, örök Mesteremet várlak:
mert húsvét van, öröm zeng a világon...
és rámentvéledett.

Tanítvány voltam s megtagadtalak.
Tanítvány voltam. Láttam a csodád
és hallottam életadó szavad.
Szerettelek.
Kész volt a szívem, kész volt, én tudom,
mind a halálig elmenni Veled!
Olyan erősnek éreztem magam...
s mindennek vége lett.

Menjünk halászni. Halász voltam én.
Legyek megint. Hiszen Simon vagyok...
csak csupa seb az életem.
Majd csak eltengetem.
A bánatom
majd csak elaltatom.
...A Genezárethi gúnyral néz felém.
Halát nem adja hálóm terhének.
Rossz apostolnak, rossz vagyok halásznak...
nem vagyok én jó semminek.

Mesterem, jöjj és jelenj meg a parton,
mondd meg, hova vessek a hálóm,
mondd, amit elvesztettem, hol találom!
Jöjj, kérdezd újra, hogy szeretlek-e!
Háromszor kérde, én háromszor vallom!
Más a szavam és más az életem,
más az élet és más az akarat.
Tudsz mindent. Tudod, megtagadtalak,
mégis szeretlek!
Az élet és az akarat között,
Uram, teremts igaz harmóniát!
Sebzett, beteg tanítványéletem
égi erőért Utánad kiált.
Legelesettebb és legárvább lettem.
Végső reményem, hogy irgalmas arcod
húsvéti fényben felragyog felettem.

T. E. d. p. t.

KÜLÖNBSEG.

Bűnbe esni és a bűnnek szolgálni nem ugyanaz.
Péter bűnbe esett, Júdás szolgált a bűnnek.

Kőbe vésve.

Kora reggel örömet zúgnak a harangok. Húsvéti örömet! Zúgnak falvakon és városokon át, palotákba s magányos kunyhókba. Zúgnak erdők és mezők keresztül. A madarak felfigyelnek s ujjongó dalukkal felelnek. Figyeljétek ide, ti emberek! Ébredjétek! Örüljétek! Jézus, a Megváltó él!

Oh milyen sokan fordítanak hátat az örömhírt hozó harangnak! De a húsvéti harang azért nem hallgat el. Itt is és ott is meghallják és felujjongnak rája. Elhangzik még a temetőbe is. Oh ti harangok! Itt hiába harangoztok! Az alvók mélyen álmodnak s feleletet nem kaptok a hívástokra. S ahol nem várják, ott hangzik a felelet. Régi siron márványtábla. Az, aki alatta nyugszik, már nem felelhet. De felel helyette a sírkő, amelyre utolsó óhajának eleget téve, ezt jegyezték fel: *»Tudom, az én Megváltóm él!«*

Zúgjatok harangok! Örüljétek!

Sokan mentek el már e sírtábla mellett. Okos és tudós emberek. Egy pillanatra talán megálltak, de azután gúnyos mosoly hagyta el ajkukat: *»Micsoda gyermekhit! Tudományos kutatásaink mindennek elmentmondanak.«* Azután büszkén kihúzták magukat és gyorsan elhagyták a temetőt, mintha mégis egy létező igazság elől menekültek volna.

Ma már ők is sírban vannak. De a sírkő tovább beszél: *»Tudom, az én Megváltóm él.«* — — —

Vidám, fékevesztett kiránduló társaság áll meg a régi kő előtt. Elolvassák, azután igyekeznek emlékezetükből kitörölni a kellemetlen benyomást. *»Megváltó! Nincs rá szükség. Az élet vidám, napsugaras és szép!«* — Egyszer azonban ők is megöregedtek, szívük megkeseredett és vigasztalás nélkül haltak meg. A sírkő túlélte őket s bizonyágtétele még mindig új és friss maradt: *»Tudom, az én Megváltóm él!«*

Kétségbeesett, a végsőkre elszánt ember állt meg a kő előtt. Kötél volt a kezében. Sokáig csendben

állt és olvasta a felírást. S azután keze lassan földre ejtette a kötelet: *»Jézus feltámadt a halálból, jól lesz minden.«* Így beszélt a sírfelírás s túlélte az évszázadokat.

Eljön az idő s a kő is szétmállik. De soha nem múlik el a kőre véssett Ige. Ezen a kősziklán *»a pokol kapui sem vesznek diadalmat.«* Ezt vallja Jézus gyülekezete.

A római arénákban, ahol a kereszténynek vértanúhalált szenvedtek, sokszor hangzott el az oroszlán ordítása között: *»Tudom, az én Megváltóm él.«* Megtörtszemű haldoklóknak örök vigaszt hirdetett ez a néhány szó. Fiatalemberek életcél, tartalmat nyertek általa.

Kedves olvasóm! Hallod-e te a húsvéti harangot? Talán azt feleled: *»Hallom is, meg nem is. Nem tudok benne hinni, szívem olyan, mint a kő.«* Halld meg: kőkemény szívedbe is beleírhatja Isten a húsvéti üzenetet. Ő megteheti. Add Istennek a szívedet s életed emlékoszlopa lesz Isten nagy cselekedetének: *»Tudom, az én Megváltóm él.«* — *És ez alá az emlékoszlop alá temesd el a te régi, hitetlen, istennélküli szívedet mindörökre.*

»Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket.« Máté 28:18—19.

★

»Imé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.«

Máté 28:20.

Lehetetlen.

Az Úr sírja felett kettős *»lehetetlen«* állt. Az emberek azt mondták: lehetetlen, hogy a halott újra megelevenedjék. Azért ujjongott az ellenség s kétségeskedtek a tanítványok. De ugyanakkor bizonyossá lett egy másik *»lehetetlen«* is: *»Lehetetlen volt néki a halál által fogvatartatnia.«* Ez isteni *»lehetetlen«* volt. És az isteni lehetetlen erősebb volt az emberénél.

Feltámadás.

Isten egy csodálatos tényt helyezett bele ebbe a világba, megfoghatatlant, érthetlent, minden emberi gondolkozás és vélemény felett állót, s az emberre bízta, miként viselkedik ezzel szemben. Ez a csodálatos tény: *Krisztus feltámadott! Feltámadott a halálból!* Az Úristen a szenvedésekre, panaszra nem vigasztaló szavakkal vagy fényes ígéretekkel válaszolt, hanem mint amilyen bizonyos az, hogy a léleknek fájdalma és keserősége van, olyan bizonyosan segített Ő s olyanmódon, amely méltó nagy nevéhez. Mivel Krisztus feltámadott halottaiból, teljes hittel kapaszkodom Hozzá s csodálatos élet-erőt nyerek általa. Hiszem, hogy a Szentlélek Jézus nevére keresztelt s Óbelé oltott. Testi haláloamat a hit szemével nézem és tudom, hogy minden test, mint fű és virág elmúlik, mégis bízom benne, hogy romlandó testemet új erővel dicsóíti meg. Gyenge, bűntől és nyomorúságtól megrokkant emberi testem újjá lesz. Feltámad dicsőségre és öröme.

Bezzel.

Az egyetlen híd.

Minden ember útja a halál habjain keresztül az örökkévalóság partjához visz. Sietsz az örökkévalóság felé, jobban mint a gyorsvonat. Építetett-e számodra is a halál vizen át híd az élet országába? Ha azt kell válaszolnod: »Nem tudom«, vagy »Remélem, hogy üdvözülök«, vagy »Hiszem, hogy Isten szeretet«, vagy »A halállal mindennek vége«, — úgy egykor az örök kárhozat mélységébe zuhansz, mert megvetted az egyetlen hidat, melyet Isten kegyelme készített minden bűnös számára: az Istennel való megbékélést, melyet Fia élete és halála által felkínált.

»Ő mindenképen idvezítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezték érettök.« Zsid. 7:25.

„Szeretsz-e engem?“

Gyermekek között vagyok. Kicsi lelkek kertje a munkaterem. Vetni, ültetni, gyomlálni; naponta ez a feladat. S milyen öröm, ha kikél a mag, ha az ellenség sok konkolyhíntése közt is növekedik a vetés.

Gyermekotthonunk falán egy kép függ: Jézus megáldja a kisdedeket. Szabadjáték van éppen s ezalatt a gyermekek magukban játszanak felügyelet mellett. A 2½ éves Zsuzsika ma nem játszik. Tekintetét már jó ideje a képre függeszti. Figyelem őt anélkül, hogy észrevenné. Vajjon miről gondolkozhatik a kicsi? Hamarosan megtudom, mert hozzámszalad és két nagy szemét rámemelve kérdezi: »Az Úr Jézus szereti a gyerekeket?!« Ölembe veszem s megindul a komoly beszélgetés. Apró kezeivel boldogan tapsol, amikor megtudja, hogy a Megváltó őt is szereti.

Látogató gyakran érkezik. Barát-ságos arcú, fiatal hölgy lép be és cukrot hoz a kicsinyeknek. Felteszem a nagy kérdést: »Miért hozta a kedves néni az ajándékot?« Margitka arcocskája belepirul, amikor felel rá: »Mert a néni is szereti az Úr Jézust.«

Kicsi gyermekszáj bizonyágtétele. Nem szégyenít meg bennünket felnőttet? Jézus odaáll elém és eléd, testvérem: »Szeretsz-e engem?« Oh bár mindannyiunk ajka, élete egyformán felelné rája: »Uram, Te mindent tudsz. Te tudod, hogy én szeretlek Téged.« *M. M. d. t.*

Sokszor úgy látszik, hogy minden okunk megvan a panaszra, sóhajtozásra, hiszen a nyomorúság körülöttünk túlépte a határt. De a hívő keresztényén mégis vidám, ha megértette, hogy Jézus él és ő környöngésben, imádságban Hozzá fordulhat. Azonban, ha csak egyszer-másszor imádkozik, s különben elefejt fölfelé nézni, nem fog sikerülni vidámnak maradnia. Azért mondja Pál apostol: »Az imádkozásban állhatatosak legyetek!«

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Március 18. Zs. 119:73—96. Mk 15:1—5.
A bizonságtévő Jézus. — Jézust halálra keresték, mert önmagukat féltve gyűlöltek. Majd »halálra méltónak« nyilvánították őt, akiben bűn nem találtak. Végül átadták a világi hatóságnak, amely illetékes volt halálítélet hozatalára. Ime, a gyűlölet nem ismer megállást. Jézus pedig a halálveszedelemben is bátran s nyugodtan vallja: király Ő. A zsidók királya. Népeinek királya. Az a király, akit Isten megígért s akinek el kellett jönnie. Király Ő s az is marad árulok, megtagadók, rágalmazók, halálraítélők dacára. Az én királyom... Valóban az én királyom? Az akar lenni.

Március 19. I. Móz. 37:5—11. Mk 15:6—15. Az elítélt Jézus. — Micsoda megdöbentő példája a határozatlan egyéniségnek s a lelkiismeretlen bírónak ez a Pilátus, aki pedig mint a császár képviselője élet és halál ura! Tudja, hogy irigységből, nem pedig vétkessége alapján szolgáltatott neki Jézust. Próbálkozik is alkudozni, hogy szabadon bocsáthassa őt, mert nem nyugodt. De mert ő is csak önmagát keresi s állását félti, és ezért »eleget akar tenni a sokaságnak«, kezébe adja a kárhozatba rohanó, »feszítsd meg«-et ordító tömegnek. Milyen átkozott az »eleget tenni akarás«, mikor az isteni igazság s a lelkiismeret tiltakozik ez ellen!

Március 20. I. Móz. 37:12—36. Mk 15:16—21. A megvert Jézus. — Ahogyan előre látta és megmondta (Mk 10:34), úgy történt. Csúfot üttek belőle, az Isten Fiából, a királyok Királyából. »Biborraha«, töviskorona, arculöpés, csúfondáros köszöntés és térdhajtás: mindezzel nemcsak őt, hanem a zsidók Messiasát is kigúnyolta a pogány katonaság. Aztán a megostorozás, ami már a keresztfeszítés első aktusa és tulajdonképpen a rabszolgaságba taszítást jelenti, mert szabad polgárt nem lehetett megkorbácsolni. S az a nehéz kereszt a vállán! Annyira nehéz, hogy elyengült teste már nem bírta. Át kellett vállalnia Símónnak. Milyen szívvel tette ezt Simon? Egy bizonyos: Símónnak s egész házának ez a keresztvállalás üdvöt hozott. Jézus megszűfoltatása ne meddő siránkozásra, de keresztvállalásra indítsen engemet is. Tegyem készséges szívvel! Ne tudjak »mellette elmenni«.

Március 21. Ján. 13:1—15. I. Kor. 11:23—32. Lk. 22:14—20. I. Kor. 10:16—17. Mk 15:22—32. A megkísértett Szenvedő. — El akarták kábítani, hogy könnyebb legyen a halál. De Ő világos öntudattal akart meghalni s akarta a világot megváltani. Bűnös önmegszabadításra ingerelték: hadd lássák, nemcsak nagyhangú beszéd volt-e, mikor a lerontott temp-

lom felépítéséről beszélt! Egész valóját megkérdőjelezték: Valóban a Krisztus Ő? Csakugyan Izráel Királya Ő? Ha igen, szálljon le a keresztről, hogy tudjunk benne hinni. Ha leszál a keresztről, mi is elfogadjuk Királyunknak. Leszállni, hogy megszabadíthasson: ez a kísértés. De Ő maradt a Kereszten. Ezért van Golgotánk. Mi volna s mik volnánk Golgota nélkül? . . .

Március 22. Ján. 19:17—30. És. 53. Lk. 23:39—46. II. Kor. 5:14—21. Mk 15:33—41. Az elhagyott Megváltó. — A nap elsötétedett az égen, de mi volt ez a külső sötétség ahhoz képest, amely a nagy Halodokló szívében, ha csak egy pillanatra is, de úrrá lett! Akik legközelebb álltak hozzá, elhagyták — mindössze hárman-négyen álltak a Kereszt alatt —, azonban ezt az elhagyatottságot előre látta, de hogy Istene elhagyta, ez a mélységek mélysége volt számára. Egy »miért?« az ő ajkán: óh! De ebben a mi miértjeink benne vannak és — némuljanak el! Mert egy pillanat múlva már ismét Atyja kezében van és teljes egységben s békeességben hangzik az »Elvezegtett«. Megváltattam ott a Golgotán! En! En is! Ez bizonyjal igaz.

Március 23. Zs. 118:14—24. Lk. 23:50—56. Mk 15:42—47. A nagy temetés. — Nincs fényes temetés s nincsenek búcsúztatók, mégis nagy a halott. A hulló könnyek némán hullanak s a mélyeséges fájdalom a szívek mélyén fáj, mégis a legnagyobb halottért van a fájdalom és könnyhullatás. Eltemetik új sírba. Elzárják, hogy biztonságban legyen. (Máriszt katonák őrzik, hogy ugyancsak biztonságban legyen!). Jól megnézik a helyet, hogy megtalálják, mert akik követték, ezentúl ide zárandokolnak a drága sírhoz... Óh, jaj, ha a kő megmarad a sír előtt! Óh, jaj, ha a bezárt sír utolsó zárandokhelyünk! Óh, jaj, ha a halál úr s a halott halott marad!... Akkor inkább essenek ránk a hegyek s borítsanak el minket a halmok...

Március 24. Mk 16:1—8. I. Kor. 5:7—8. Mt. 28:1—10. I. Kor. 15:12—20. Mk 16:1—8. Az Úr feltámadt! — Az Úr iránti szeretet áldozatot hoz. Ez a szeretet nehéz útra is rávisz. És gondokat is tud szerezni. De angyalt is lát és hűsvétot él meg. Angyallátás hűsvéti élmény és hűsvéti hit nélkül félelemmel tölt el, de ahol igazán hűsvét van, ott nincsen félelem. Ime a szeretet kiűzi a félelmet (I. Ján. 4:18). És hűsvét bátor hívívőjévé tesz. Ez a mai világ nagyon nélkülözi — mert elveti — a hűsvétot, a szeretetet, az élő Krisztust. Mondd meg neki!

Március 25. Lk. 24:13—35. Csel. 10:34—41. Ján. 20:11—18. I. Kor. 15:54—58. Mk 16:9—20. A Feltámadt megjelentette ma-

gát.—Megjelent legelőször egy asszonynak. Egy az ördögeitől megszabadított asszonynak. És asszony a Feltámadt első bizonyágtévője. Ezt is jegyezzük meg! De íme, akikhez küldetett, bár sírók s kesergők, nem hisznek a feltámadásról szóló bizonyágtételnek. Az Úr ítélete rajtuk. Pedig a feltámadás az Evangéliom középpontja és a benne való hit nélkül nincsen üdvösség. A mennyben levő élő Krisztus feltámadás-hitet vár és ad. Csak légy Övé!

Március 26. Gal. 1:1—10. I. Sám. 1:10—20. Anna bánatos lelkű asszony volt. mert nem volt gyermeke. Sokat kérte az Istent hogy adjon neki gyermeket. Mikor fia született, Isten ajándékát látta benne. S Istennek ajánlotta fel: szolgálja Őt. Boldog férj, akinek ilyen hitvese van. Boldog az a gyermek, akinek imádkozó édesanyja van. Ilyen anyákat — hozzájuk méltó apákat is — adjon Isten a mi egykés szegény magyar népünknek, hogy rajtuk keresztül gazdagon megáldhassa.

Március 27. Gal. 1:11—24. I. Sám. 2:1—11. Akit Isten meghallgatott s nyomorúságából kivezetett, az örvendező szívvel ad néki halát. Az Úrban mint egyetlen köszálban bizó ember diadal-maskodik kevély ellenségei felett. Hiszen ez az Úr, a Teremtő és Kormányzó, mindeneket a kezében tart s mindent egy pillanat alatt meg tud változtatni: a szegényt gazdaggá, a gazdagot szegénnyé, az erőt gyengévé, a gyengét erőssé, aki fent van, megalázzottá, az állatost felmagasztalttá tudja tenni. Hatalmát hívei javára s ellenségei vesztére érvényesíti. Hogyne örvendezne, aki az Úrban bízlik! En is?

Március 28. Gal. 2:1—10. I. Sám. 3. Az Úr nevéen szólította Sámuelet. A templomban. Sámuel még gyermek volt s még nem ismerte az Urat. Nem tudta, hogy az Úr szólítja nevéen, mégis kész volt meghallani a parancsot. Kész volt akkor is, mikor már tudta, hogy az Úr szólott hozzá és hívta őt. Kész volt arra is, hogy Isten kijelentett ítéletét tolmácsolja, bármennyire fájdalmasan érintette is. Isten Sámuel szavaiból semmit sem hagyott a földre esni. Isten hitet tett Sámuel mellett. Engemet tolmácsnak vagy hallgatónak hívott az Úr? Ha tolmácsnak: egészen szóljam szavát, hogy megáldhassa szólásomat. Ha hallgatónak: üzenetét tudjam én is bizalommal fogadni: »ő az Úr, cselekedjék úgy, mint néki jónak tetszik.«

Március 29. Gal. 2:11—21. I. Sám. 4:1—18. Súlyos vereség és veszteség érte a népet, pedig ott volt a szövetség ládája. Pedig? Eppen azért, mert ott volt a szövetségláda a táborban anélkül, hogy az Úr ezt megparancsolta volna. Az élő Istenben nem, csupán a »ládában« vagy Istennel kapcsolatos bármely külsőséggel bízni s arra támaszkodni csak vere-

séget és veszteséget, gyászt és romlást eredményezhet. Amikor nap-nap után táborba szállunk, hogy az ősellenséggel élet-halál harcot vívjunk, addig meg ne nyugodjunk, addig könyörögjünk, míg az élő Úr maga nem jó a táborunkba. Élet-halál kérdése a jelenléte, azért halálos elszántsággal ostromoljuk az Urat, hogy jöjjön!

Március 30. I. Móz. 32:22—31. I. Sám. 7:3—17. Istenhez megtérő nép sír az Isten után; kitarja szívét Isten szava előtt, mint a tikkadt mező a felhő előtt; nem szégyenli bevallani: »Vétkeztünk az Úr ellen«; eldobálja az életét uraló bálványokat és — győz az ellenség felett. Eben-Haézerek és oltárok jelzik az Istenhez tért nép útját... Saját életünk útján is vannak »Mindeddig megsegített az Úr«-állomások, de látjuk-e? S az oltár, mely Isten imáadására épült, nem vár-e hiába? Térjünk az Úrhoz!

Március 31. Ján. 20:19—31. I. Ján. 5:1—5. Ján. 21:15—19. I. Pét. 1:3—9. I. Sám. 8:1—9. Isten népének Isten a Királya. Ha emberkirály által akarja magát vezetetni abban, amiben csak Isten vezetheti, megfosztja Istent trónjától — önmaga számára. Megteheti, mert Isten megengedi. Trónfosztott Istenhez azonban ne forduljon összetört reményeivel, mert az rajta nem segíthet... Szívünk Azé, aki értünk »útált« lett (És. 53), hogy örök Királya legyen az ő népének.

Z. H.

A TE HUSVÉTI SZOLGÁLATOD.

„Menjetek gyorsan és mondjátok meg, hogy feltámadott a halálból“ (Máté 28:7).

Ez a kis lap segítséged lesz az ilyen szolgálatban.

Előfizetési felhívás.

Szeretettel kérjük kedves Olvasóinkat, hogy akik még ez évben nem újították meg előfizetésüket, szíveskedjenek beküldeni, mert a következő számot már csak azoknak küldhetjük el, akiktől az előfizetési díjat időközben megkaptuk. Kérjük továbbá, hogy új előfizetők gyűjtésével is szíveskedjenek a lap olvasótáborát növelni.